

ÚSMIEV

Takmer dennodenne si niekto v našom okolí povzdychne: „Ach, ako ten čas letí!“ A naozaj - máme tu jún. Čas, kedy si školáci preberú z rúk svojich učiteľov „výplatné pásy“ ako odmenu za 10-mesačnú drinu a natešení sa vrhnú užívať si prázdniny. Skôr, ako sa tak stane, skúsme si prostredníctvom nášho školského časopisu zaspomínať... Vrátiť sa k pekným chvíľam, ktoré sme prežili so svojimi spolužiakmi, kamarátmi i učiteľmi počas školského roka, zrekapitulovať, čo nové sme sa dozvedeli alebo čo zaujímavé videli... Taktiež je čas priznať si to, čo sme zanedbali alebo nestihli, aby sme to v čase prázdnin mohli prípadne dobehnúť. Náš časopis vám rád pomôže oživiť spomienky na prežité chvíle alebo spríjemniť pár daždivých popoludní, ktoré strávite pri jeho čítaní.

Opäť sme o jeden školský rok skúsenejší, krajší, múdrejší. Zaslúžime si oddych! Do nadchádzajúcich prázdninových dní vám všetkým prajeme, aby čas letel pomaly, aby ste si ho užívali v kruhu ľudí, ktorí váš život niečím obohatia. Krásne prázdniny.

Vaša redakčná rada

Bolo to ťažké rozhodnutie

V mojich trinástich rokoch premýšľam nad zmyslom života. Jediné, čo doma počúvam, sú len hádky, nadávky a sťažnosti na mňa. Stále dookola: „Monika uprac si izbu!“ Jediný, kto ma chápe, je moja najlepšia kamoška Nikola. Môžem jej rozrozprávať všetky svoje problémy. Každý večer o šiestej chodíme spolu venčiť našich psov. Nič lepšie ani nepoznám. Byť s mojimi obľúbenými je asi najlepší pocit.

Moja mladšia sestra Alžbeta má všetko. Má desať rokov a všetko, na čo len pomyslí. Ráno som vstala z postele a už z kuchyne počuť krik. Mama s otcom sa znovu hádajú. Z otca je opäť cítiť alkohol. Je to tak vždy po sobotňajšom večeri. Chodí s kamarátmi do krčmy a pijú alkohol až do rána, a vždy keď sa vráti, tak kričí po všetkých. Mama dovarila obed a všetci sme si posadali za stôl. Všetko bolo v pohode, kým sa otcovi neprestala páčiť polievka. Chytil tanier a hodil ho na zem. A znovu bolo počuť len hlasité nadávky. Už som toho mala dosť. Večer som išla znovu venčiť psa s Nikolou. Ona to tiež nemá doma ľahké. Jej rodičia sa práve rozvádzajú. Rozprávali sme sa popri tom, ako sme sedeli v parku na lavičke. Vtom nám napadol jeden úžasný nápad. „Utečieme spolu,“ radostne som prehlásila. Nikola to najskôr odmietala, ale neskôr jej to prišiel ako dobrý nápad. Bolo to pre nás pre obe ťažké odísť. No myšlienka na ten pokoj bola silnejšia ako strach. Na ďalší deň sme si namiesto kníh pobalili veci, ktoré budeme potrebovať. Zobrala som si jedlo, vodu, deku a aj nejaké peniaze. Miesto toho, aby sme šli do školy, tak sme nastúpili na náhodný vlak, ktorý stál na stanici. Usadili sme sa, vlak sa pohol a už nebolo cesty späť. Cestovali sme hodinu. Na predposlednej zastávke sme vystúpili. Nebolo tam nič len les. Jediné, čo sme mohli spraviť bolo, že sme išli stále len rovno. Začalo sa stmievať a my sme začali mať strach. Nikola zobrala stan. Postavili sme ho a zavreli sa vo vnútri. Najedli sa a išli spať. V noci sme počuli kroky okolo nášho stanu. Vtom nám niekto s baterkou vtrhol do stanu. Bola to polícia, ktorá nás hľadala. Odviezli nás späť domov. Boli sme rady, že sme sa vrátili z tej zimy a tmy do našej teplej postele. Obom nám rodičia sľúbili, že sa už viac nebudú hádať. A otec dokonca sľúbil, že už viac do krčmy nepôjde. A ja? Ja som sľúbila, že už nikdy z domu neujdem.

Natália Adamusová, 2.A

Čo riešia dnešní teenegeri

21 storočie. Obdobie plné prekvapivých okamžikov, ktoré stále neviem ovplyvniť. Keď sa človek zamyslí a poobzerá sa okolo seba uvidí, že len v svojom meste má dosť mladých ľudí, aby napríklad založili teroristickú organizáciu, či novú hudobnú skupinu. Ale títo ľudia v dnešnej dobe skrývajú tajomstvá, ktoré sú z veľkej miery znepokojivé.

Jeden z hlavných bodov, o čo sa teenegeri sú schopní aj pobiť, je láska a porozumenie. Samozrejme je to obdobie prvých lások, preto sa nemôžeme čudovať. Keď už príde na nejaký takýto zážitok, chovajú sa ako splašení. Nedajbože, keď príde na sklamanie prepadá to do ťažkých chvíľ plných sebaľutovania a depresí. Pri tejto polovičnej téme sa nám sem hodí jeden úžasný verš: I'll be summer sun for you forever, forever winter if you go. Či už si dievča a chlapec alebo chlapec a chlapec, či dievča a dievča. Je to jedno aké pohlavie, tá bolesť tam bude stále rovnaká. Iný kaliber je, keď im niekto zomrie, myslím, že na tento typ bolesti pomôže len veľká dávka Folklore a Red zároveň, v tomto prípade potom navštevujú odborné vyšetrenia kvôli ich psychickému zdraviu, pretože vieme aké to je, keď nám zomrie pes či mačka a nie nedajbože človek, ktorého sme milovali. V tom "lepšom" no stále nie najlepšom sa snažia dostať späť ku svojej stratenej "láske," ktorá samozrejme už vospáva s niekým druhým v posteli alebo lieta v oblakoch. A toto je ten čas kedy si povieme a bolo to treba? Ale bolo. Človek sa učí na vlastných chybách a slzách, pretože bez tejto Sad Beautiful Tragic by to nebolo pravé teenegerské obdobie.

Druhý veľmi znepokojivý bod je, že sa rozprávajú legendy o tom, ako sú namyslení a pozerajú len sami na seba. Keď príde príležitosť zistiť, ako komu môžu ublížiť, hneď toho využijú, aké šťastie však? Sú schopní v danom človeku vyvolať smútok či depresie, niet sa čudovať, že si radšej vyberú stranu v Rose Garden ako v Madison Square. Ale aj tak možno jedného dňa zistia, že svet sa posunie, ale oni s ich drámou ich postihne možno jedine karma. Aké šťastie však?

Tretia veľmi obľúbená téma. Alkohol. Tento diablov nápoj z väčšia zabezpečuje reputation v budúcich priateľstvách, možno v začínajúcom gangu. Ale musíme si uvedomiť, že v ich veku je to otázka minút či hodín, kedy sa z nich stanú plnohodnotní alkoholici. Následne narcisti začnú svoju hru a ich klamstvá. Ach ty toho nevypiješ toľko! Hah si si istý?

Následne to skončí tým, že buď majú pomaly sa rozkladajúcu pečeň, žiadne mozgové bunky, alebo zomrú na dne rieky osamotení. Niet sa čo čudovať, že na druhý deň ráno sa spytujú sami seba Look What You Made Me Do alkohol. Ako sa hovorí, že odpustenie od Boha je večné a je to krásna vec, ehm, ale v tomto prípade to neviem povedať bez toho, aby som sa nesmial. Viem, že ma asi ukrižujete, ale je to pravda. Oni si za to môžu, nikto iný len oni. V tomto prípade pokiaľ je to ešte v miere, je to dajme tomu okay. Ale aj tak prepadli alkoholizmu (volaj si to, ako chceš) existuje miesto s názvom psychiatrická liečebňa alebo ústav, kde sa umiestňujú takéto prípady, a to som ešte nespomenul drogy. Z mojej vlastnej skúsenosti viem a poznal som bývalých spolužiakov, ktorí už nedávali tú školu, tak každé ráno išli dáke oblbováky (samozrejme Meťju je čistý, taký bordel by som do seba v živote nedal) ...

Ďalšou veľmi diskutovanou témou u teenagerov je fajčenie, jéj aké nečakané. Myslím, že k tejto téme sa netreba moc rozpisovať. Poznáme to, ničíme si naše pracujúce pľúca, ktoré idú celý život zadarmo, bez príplatkov alebo výplaty a ani nemajú ochotu im pomôcť nedajbože ešte ničieť. Čo sa týka pečene, tak tá už..left chat,...pretože, ako ste už vyššie čítali mali sme tam náš úžasný alkohol. If u, know u, know.

Každý sme si už prešli týmto obdobím alebo si im možno len teraz prechádzame. Tento čas, ktorému som sa venoval bol zväčša z mojej skúsenosti (preto bol písaný zväčša iróniou, i'm sorry about this)

A myslím si, že existuje ďalších tisíc prípadov na podobné situácie, ale sme už na konci a mne nezostáva nič iné, ako ukončiť dnešnú úvahu.

Matúš Čerešník, 2.B

Zdroje:

1. Taylor Swift - Forever Winter (From The Vault), Red (Taylor's Version)
2. Taylor Swift - This Is Why We Can't Have Nice Things (reputation)
3. Taylor Swift - The Lucky One (Red)

Bolo to ťažké rozhodnutie

Skončili sa letné prázdniny a nastal čas ísť opäť do školy. Tešila som sa, bol to pre mňa významný deň, konečne som bola žiačkou druhého stupňa. Obliekla som si tie najkrajšie kvetinkové šaty, aké som mala. Mamina mi zaplietla vlasy do dvoch vrkočov a na konce uviazala červené stužky, a dokonca mi požičala aj jej najobľúbenejšiu voňavku. Mala som pocit, že je zo mňa princezná. Slávnostné otvorenie nového školského roka sa začínalo o ôsmej hodine. Ani som sa nenazdala pri toľkých úpravách a bolo trištvrte na osem. Môj stres sa stupňoval a stupňoval. Rýchlo som si obula baleríny a utekala do školy. Cestou do školy som sa musela zastaviť ešte v kvetinárstve a kúpiť kyticu našej pani učiteľke ako každý rok. Keď som vychádzala z kvetinárstva, začula som kňučanie psa. Snažila som sa ísť za zvukom. Keď som pribehla ku stromu, bola tam jama a v nej zaseknuté malé šteniatko. Jama bola dosť hlboká, vedela som, že vyslobodiť šteniatko nebude vôbec jednoduché a nechcela som si zničiť svoje kvetinkové šaty. Bolo to pre mňa ťažké rozhodnutie, nechcela som zmeškať svoj veľký deň, ale bolo mi veľmi ľúto ho tam nechať. Rozhodla som sa mu pomôcť. Vliezla som do jamy, šteniatko bolo celé premoknuté a špinavé. Na pomoc mi pribehol starší pán, ktorý si šteniatko rozhodol nechať. Ja som rýchlo bežala do školy, ale vedela som, že už je neskoro. Pribehla som do triedy celá špinavá. Slávnostné otvorenie sa už skončilo, pani učiteľka bola na mňa nahnevaná. Všetci moji spolužiaci sa mi posmievali, ale keď som im rozpovedala príbeh, prečo som meškala, tak všetci stíchli. Pani učiteľka ma pochválila za odvážnosť.

Kristína Kováčiková, 2.A

Bolo to ťažké rozhodnutie

Konečne je tu koniec školského roka a celá trieda ideme na výlet do Vysokých Tatier. Budeme tam aj spať na chate. Ideme vlakom do Popradu a potom ďalším vlakom do Tatranskej Lomnice.

„Trieda nastupovať,“ pani učiteľka nás všetkých spočítala a popohnala do vlaku. Sedeli sme s dievčatami v jednom kupé a chalani v ďalších dvoch. Už nám ubehla hodina cesty, keď sme všetky zaspali. Našťastie sme sa zobudili a všetky stihli v poriadku vystúpiť z vlaku. Ďalšia cesta do Tatranskej Lomnice už prebehla v poriadku. Ubytovali sme sa na chatke a šli si vybaľiť veci. Prvý problém nastal hneď, keď sme vošli do našej izby. „Karolína,“ zvolala moja spolužiačka Marcela. Keď som sa otočila, uvidela som obrovského pavúka na stene. No dobre nebol zas až tak obrovský, ale bol veľký! Museli sme zavolať Alexa s Jurom, aby nám ho prišli zabiť. Poobede sme sa šli prejsť a pozrieť, kde sa čo nachádza, aby sme to zajtra nemuseli hľadať. Po ceste spať na chatu sme sa všetci smiali a zabávali. Keď sme boli už pri chate, začuli sme divné zvuky. Na boku chaty stál medveď aj s malými medvedíkmi. Všetci sme zostali stáť ako keby sme skameneli. Medveď k nám bol otočený chrbtom, tak pani učiteľka rozhodla, aby sme šli potichu do chaty. Museli sme byť maximálne potichu, pretože len jedno prasknutie konára alebo hlasnejšie nadýchnutie mohlo zmeniť celú situáciu. Pani učiteľka zavolala políciu, ktorá k nám poslala pánov, ktorí sa týmto zaoberajú. Keď prišli, všetci sme sa nahrnuli k oknám a pozorovali ich. Strelili do medveďa (alebo teda do medvedice ako sme sa neskôr dozvedeli) uspávaciu šípku a naložili ich do auta. „Ideme ich vyniesť do hôr, kde budú v bezpečí.“ Až večer, keď sme zaspávali, uvedomila som si, aké to mala pani učiteľka ťažké rozhodnúť a urobiť správne. Nevedela, či má s nami ísť preč alebo nás poslať do chaty.

Nakoniec sa ukázalo, že pani učiteľka sa rozhodla správne a zvyšné dva dni v Tatrách sme si všetci naplno užili. Zhodli sme sa, že napriek dobrodružstvu s medvedicou bol toto najlepší výlet, ktorý sme kedy zažili.

Laura Močková, 2.A

Bolo to ťažké rozhodnutie..

Ja, Lea, dievča na strednej škole, som čelila veľkej zmene vo svojom živote. Buďme úprimní, niektoré rozhodnutia majú na nás pozitívny vplyv, a niektoré negatívny. Kedy vieme, že sme sa rozhodli správne?

Ale poďme pekne poporiadku. Dedinské dievča, jedináčik, žijem len s matkou, rodičia sú rodvedení, no nemôžem na tom byť už horšie, však? Chodím na strednú školu do vedľajšieho mesta. Mám už sedemnásť, čiže si hľadám brigády popri škole, aby som si buď mohla zarobiť niečo pre seba, alebo pomohla mojej mame. Kedže mama je slobodnou matkou odkedy som mala štyri, nie je to vždy najľahšie. Keď príde horšie obdobie, pomáhajú mi aj moji kamaráti a priateľ, s ktorým som už asi dva roky. Raz začas prídu lepšie dni, raz horšie dni, ale spolu to všetci nejako zvládame.

Jedného dňa, keď som mala fakt zlý deň v škole, som prišla domov a našla som mamu sedieť v kuchyni za stolom celú sklesnutú, všade navôkol papiere, lístky z obchodov. „Mami, čo sa stalo?“ rozbehla som sa ku nej. Pohľad na ňu ma vystrašil. Nevedela som, čo sa stalo, či jej niekto ublížil. „Pozri Lea na všetky tie papiere a bloky,“ odpovedala smutno mama. „Mám obavy, že ak si do niekoľkých dní nenájdem lepšiu prácu, nezostane nám ani dom nad hlavou,“ zaplakala mama. Rozbušilo sa mi srdce. „Neboj, všetko dobre dopadne. Nájdem si ďalšiu brigádu, popýtam o pomoc kamarátov,“ snažila som sa ju nejako upokojiť. „Nemôžem všetku prácu nechať len na teba, dieťa moje,“ odvetila mama. Je dobrou matkou, láskavou, starostlivou, len v práci sa jej nie veľmi darilo. Bolo mi z toho na nič, nevedela som, ako inak by som nám mohla pomôcť. Zvyšok dňa sa už iba vliekol ako slimák.

Ďalšieho rána, keď som sa zobudila a prichystala do školy, mama už doma nebola. Pobrala som sa teda do školy. Keď ma kamaráti a priateľ uvideli celú sklesnutú, ihneď pribehli ku mne. „Lea, čo sa stalo? Niekto ti niečo povedal? Ublížil ti? Niečo s tvojou mamou?“ pýtali sa ma jeden cez druhého. Keď som im vyrozprávala, čo som sa včera dozvedela, všetci sa cítili rovnako strašne ako ja. Iste, hneď sa ponúkli na pomoc, ale ja som ich odmietla.

Veľmi pomaly sa vliekol dnešný školský deň, no napokon sa predsa skončil. Prišla som domov a tu som videla mamu celú rozziarenú a vysmiatu. „Čo sa stalo? Dali ti lepší plat v práci?“ pýtala som sa zmätene. „Nie, nie,“ krútila hlavou mama. „Dnes v práci ma oslovil jeden šarmantný pán, a keď sme sa dali do reči, zistili sme, že toho máme veľa spoločného,“ pozorne som počúvala mamu. „Povedala som mu o našom momentálnom probléme a on sa ponúkol, či by sme nešli bývať k nemu. Je z mesta neďaleko odtiaľto a rád by spoznal aj teba. Navyše, aj on je slobodný a má jedného syna v tvojom veku,“ usmievala sa na mňa mama. Nevedela som, ako sa mám rozhodnúť. Mama mi na rozmýšľanie však dala čas. Chápala, že je to pre mňa veľké a ťažké rozhodovanie.

Rozmýšľala som celý týždeň. Rozprávala som o tom mojím kamarátom a priateľovi. Mama sa v práci stretávala s tým šarmantným pánom a po práci sa zdala byť vždy veselšia. Ubehol týždeň a pol odo dňa rozhovoru s mamou o tejto veci a ja som bola definitívne rozhodnutá. Šla som za mamou a povedala svoje rozhodnutie: „Mami, chcem, aby si bola šťastná a viem, že nám to pomôže. Preto som sa rozhodla, že chcem, aby si s ním bola a bývala u neho.“ Mama sa veľmi potešila.

Niekoľko mesiacov ubehlo od môjho rozhodnutia a my bývame vo veľkomeste, na druhej strane od rodnej dediny. Priateľ ma chodieval navštevovať a ja zasa jeho, kamaráti tak isto a nie je to tu vôbec také zlé. Nemalo to až taký negatívny výsledok, ako som si myslela.

Syndróm prázdneho hniezda verzus fenomén mama hotel

V súčasnosti veľa mladých ľudí zväčša koncom adolescencie okolo 20.-21. roku života rieši svoju budúcnosť nielen po psychickej stránke, ktorú tvorí nadobúdanie poznatkov, upevňovanie postojov alebo budovanie vlastných cieľov a riešenie vlastnej budúcnosti ako je plánovanie, realizácia snov a podobne, ale po materiálnej stránke, čo samozrejme spolu priamoúmerne súvisí (snaha nájsť súlad medzi psychickým a materiálnym svetom v živote pričom na jednej strane sú hodnoty a skúsenosti a na druhej ich možná aplikácia do reality). Do plánovania vlastnej budúcnosti určite v neposlednom rade patrí aj rozmyšľanie nad budúcnosťou v zmysle usadenia sa a budovania si vlastného zázemia v podobe vlastnej rodiny, pričom človek, ktorý osamostatnenie rieši a reálne nad ním uvažuje, sa snaží hľadať správnu cestu akou sa vydať. Nie je to ľahké, ako pre neho samotného, tak i pre jeho rodinu, a práve aj medzi týmito dvoma svetmi, ktorými sú sny, vlastná budúcnosť, a k nim patriaca miera samostatnosti a miera spätosti s rodinou, sa snaží nájsť balans. Úlohou tohto balasu je dosiahnuť istú mieru samostatnosti, avšak nezabúdať na vlastnú rodinu, v ktorej človek vyrastal a nezabúdať prejavovať aj tomuto prostrediu istú formu vďačnosti. Ale samozrejme, sú prípady, kedy práve to prvotné prostredie pre človeka riešiaceho osamostatnenie nebolo vytvorené s dostatočným množstvom najmä citových podnetov, čo mohlo pôsobiť rôzne na psychofyzický aparát človeka a následne tak spôsobiť aj negatívnu reakciu na toto prostredie. Napríklad, ak človek nevyrastal v rodine, vyrastal v dysfunkčnej, afunkčnej alebo citovo nepodnetnej rodine, tým pádom nemá k svojmu prvotnému prostrediu, v ktorom žil, žiadny alebo negatívny vzťah a to ho podnecuje k tomu nevracať sa k nemu späť a v najhoršom prípade jedinec sám nie je schopný autonómnosti, samostatného fungovania, pre spoločnosť je tak neprínosný, jeho sociálny status sa môže ľahko vykresľovať slovami ako je sociálne znevýhodnený, sociálne neprispôsobivý, neschopný, troska a podobne, po psychickej stránke upadá do ťažkej formy depresie, ktorá ak sa nepodchytí včas, končí tragicky a jej následky sú primárne ireverzibilné a ireparabilné, čím chcem vyzdvihnúť fakt, že v istej miere je duševný defekt už neschopný obnovy. Je to u každého individuálne, ako sa rozhodne. Ja si však myslím, že ak má jedinec vytvorené v dostatočnej miere najmä citové prostredie, vplýva to pozitívne, a hlavne potrebné na jeho psychickú stránku osobnosti. Ak však má jedinec vytvorený dobrý vzťah k svojmu prvotnému prostrediu, svojej rodine, má samozrejme tendenciu sa k nemu vracieť a nevyčleniť ho zo svojho života a plánovania svojej budúcnosti. Stále je však potrebné sa pozerieť na vec osamostatnenia z oboch zúčastnených strán, čiže sa tým dostávame do novej centrálnej životnej situácie, pre ktorej lepšiu imagináciu si môžeme predstaviť modelovú situáciu ktorá v konečnom dôsledku vyúsťuje v konflikt medzi zúčastnenými stranami. Čiže laicky povedané, na našej životnej ceste stojíme pred dôležitým rozhodnutím alebo sériou rozhodnutí, ktoré nám zabezpečia autonómnosť, schopnosť fungovať v spoločnosti samostatne. V mysli si tak vymodelujeme konflikt – ja verzus rodina, rodičia. Je však žiaduce a potrebné sa k svojim rodičom a svojmu prvotnému prostrediu vracieť. Rovnako ako aj iné, i táto životná situácia nás posúva krok vpred aj v budovaní si vzťahu s rodičmi, pretože tento vzťah si budujeme celý život. Je treba myslieť pri tomto ovplyvňujúcom rozhodovaní aj na city našich rodičov. Ak sa osamostatníme príliš rýchlo a náhle bez postupnosti, vytvoríme situáciu ktorá pre nich môže mať nárazový charakter (fakt, že sa ich dieťa ku ktorému si celý život budovali vzťah, spoločne ho vychovávali a vybudovali preň zázemie odsťahovalo, odišlo z domu je pre nich veľmi nárazový) a tento „ nárazový charakter,“ môžeme špecifikovať ako druh úzkosti a najlepšie ho môžeme prirovnať k separačnej úzkosti, ktorá sa odohráva medzi matkou a novorodencom a naopak. Akurát v tomto prípade ide o vzťah medzi rodičom a dospelým dieťaťom. Môže sa vyskytovať aj sklamanie alebo depresie, a preto je vhodné vybudovaný denný stereotyp meniť

postupne a dávkovať zmeny pomaly. Neustále je potrebné zachovať sa láskyplne a dať im najavo, že neodchádzate, iba sa osamostatňujete, nakoľko rodič má v sebe prirodzenú potrebu sa o niekoho starať. Toľko k vyjadrení sa o syndróme prázdneho hniezda, ktorý sa vyskytuje u rodičov. Poďme sa presunúť na ďalší bod úvahy, ktorým je fenomén mama hotel. Aké "pekné" slovo. Fenomén mu hovoríme z toho dôvodu, že je veľmi aktuálny a rozšírený. Tento typ "syndrómu", ak to tak povieme, sa vyskytuje u detí, už dospelých ale nezrelých jedincov, ktorí nemajú v domácom prostredí vytvorený podnet na vyvolanie potreby autonómnosti, na čo sa môžeme pozeráť dvojako. Jednak je možné, že rodičia v istom ohľade zanedbali výchovu v hlavných štádiách života ktoré spolu prežili – detstvo, puberta, adolescencia, čo nám vytvára prvý prípad. U dieťaťa, dospelého jedinca toto "zanedbanie" povinnosti môže viesť dieťa k nevytváraní si autonómnosti, spôsobuje nezrelosť v dospelosti. Teda laicky povedané, jedinec je veľmi rozmazané dieťa, ktoré si vytvorilo návyk alebo štandard pohodlnosti a to ho viedlo možno aj k celkovej závislosti na rodičoch, čo nám tvorí druhý prípad. Napríklad – jedinec ktorý má 30-40 rokov, je teda plne dospelý, čím nadobúda akýsi sociálny predpoklad o autonómnosti – je kognitívne i psychicky zrelý, má dobré pracovné zázemie, rodinu, deti, bývanie a je prínosný pre spoločnosť- to je určitý štandard v oblasti požiadaviek ktoré funkčná spoločnosť potrebuje. Avšak to nie je jeho prípad. Najhorší scenár môže byť 30-40 ročný jedinec bez vlastnej rodiny, bývania, finančnej zábezpeky, plne navyknutý a závislý na starostlivosti zo strany rodičov čo je, samozrejme, pre spoločnosť neprínosné a hlavne neúnosné. V lepšom prípade aspoň pracuje. V súčasnosti môžeme ľahko spozorovať tento trend. Avšak môže byť spôsobený vypočítavosťou dieťaťa, ktoré sa spolieha na to, že ho rodičia budú stále zabezpečovať a živiť alebo i výchovou rodičov, kedy si rodič už v prebiehajúcej adolescencii u dieťaťa, vychová doma typický druh nereflexívneho, pasívne zmýšľajúceho a lenivého domaseda ktorý im potom doma ostane až do 50ky. Tento druh výchovy ktorý je nepodnetný je aj negatívny. Neprináša nič. Inšpirovať sa týmto trendom na základe nejakej ilúzie že rodičia budú všetkých živiť potom neprináša človeku podnet na životnej ceste ktorý ho dostane do situácie kedy musí kriticky myslieť, riešiť bariéry a plánovať. Výsledkom tohto všetkého je potom stagnácia u samotných jedincov ktorý nerozmýšľajú potrebným a dôležitým smerom. Táto stagnácia potom privedie, respektíve môže priviesť jedinca do situácie kedy nedôjde k náprave jeho myšlienkových pochodov a tu už potom vznikajú rozhodnutia u človeka typu: chcem byť sám, plánovať je ťažké, to sa nedá, ešte nie-ešte to odložím, nechcem mať deti a podobné odozvi neschopnosti a lenivosti. Môžeme to vidieť napríklad aj v spoločnosti, kedy je badateľné, že ľudia s plánovaním začínajú neskoro, niekedy až v staršej dospelosti. Existujú aj rodiny typu: muž a žena sa vezmú, sú spolu 30 rokov, a potom v 50-ke zistia, že im niečo chýba a sú to deti. Potom sa snažia o to, dobehnúť niečo, čo sa im už väčšinou nepodarí. I keď sú prípady aj zo sveta celebrít, kedy sa páry alebo jedinci rozhodli, že deti mať nechcú a budú sa venovať radšej kariére, a potom, keď mali deti, zmenili pohľad aj celkovo na život (napríklad Mariah Carey /1. deti v 41; Janet Jackson/1. dieťa v 50; Naomi Campbell/1. dieťa v 50; Steve Martin/1. dieťa v 67; Charlie Chaplin/dieťa v 73; Mick Jagger/ dieťa v 73...). Aj toto je pomyselná "výstraha" pred stagnáciou. Ľudia často stagnujú, pretože odkladajú problémy, lenže to, že niekto bude prekážky obchádzať môže vyústiť v to, že jeho život zostane nenaplnený, respektíve umelo naplnený, pretože sa zahltí prácou a plány odkladá na neskôr. Avšak neskôr môže byť niekedy už aj neskoro. No keď budeme plánovať a snažiť sa v istej miere realizovať naše sny, vytvoríme pre seba i svoju celú rodinu dobré prostredie na život, pričom myslíme na svoje prvotné prostredie, svoju prvotnú rodinu a svoju vlastnú, vybudovanú rodinu. Ak objavíme vo svojej filozofii a predstave harmóniu, dokážeme vniesť do nášho života systém a prekážky a pomyselné barikády v celkovom pojmání tejto problematiky zvládať preskakovať s prehľadom. Výzvou je, aj napriek prekážkam neupadať k pasivite, ale podnecovať sa k aktivite a autonómnosti. K tomu všetkému je samozrejme potrebná láska.

Beletrizovaný životopis literárnej postavy. Ofélia z diela *Hamlet* od Williama Shakespeara

V okolí kráľovského zámku Elsinor v Dánsku zúrila víchrica. Hlasné zahrmenie sa ozývalo v rovnakých intervaloch ako pôrodné bolesti komorníkovej ženy. Blesky udierali ako bič, keď kočiš poháňal kone ťahajúce kočiar, v ktorom sa viezol najvyšší kráľovský komorník. Tento múdry a rozhladený muž, kráľovský radca, komorník Polónius sa ponáhlal do zámku, aby stál po boku svojej ženy, keď sa už niekoľko dní usilovala priviesť na svet svoje druhé dieťa. Ich prvý synček Leartes sa práve hral s kamarátom, dánskym princom Hamletom, keď sa jeho mama, Polóniovej manželke konečne uľavilo. Blesky osvietili zámocké múry a zvučný plač zobudil aj kráľovskú rodinu. Nikto však nebol nahneváný, všetci sa tešili, že sa Polóniovi narodila vytúžená dcéra, jediné malé dievčatko v celom zámku. Dali mi meno Ofélia.

Vyrastala som medzi samými chlapcami. Náš otec zastával na kráľovskom dvore veľmi dôležité miesto a mal blízko ku kráľovi i ku kráľovnej. Môj brat-Leartes, šikovný, premýšľavý a veľmi zručný šermiar ma brával medzi svojich priateľov, a tak som spoznala aj syna nášho kráľa, Hamleta. Už od detstva sme si veľmi rozumeli. Chlapci tvorili takú veľkú päťku ktorú viedol Hamlet. Bol tam môj brat Leartes, Hamletovi spolužiaci Rosencrantz a Guildenstem a najlepší Hamletov priateľ Horacio, vždy rozvážny, diskretný a čestný. Do tejto skvelej partie ma priviedol môj Leartes a od prvého momentu mi všetci chlapci venovali veľkú pozornosť. Ja som však mala oči iba pre jedného. Bola to láska na prvý pohľad.

Priťahoval ma Hamletov pohľad, čestnosť, priam rozbúrená duša. A hoci stále premýšľal a bol plný vnútorných rozporov, nevedela som mu odolať. Často sme sa rozprávali o našej budúcnosti, hľadali sme odpovede na nezvyčajné otázky a plánovali sme, ako budeme spolu vládnuť dánskemu ľudu. Vedela som, že som mu ukradla srdce, pomútila rozum, do tela vliala miazgu lásky. Náš život bol krásny. Spoločné sny nám však prerušila obrovská tragédia. Za zvláštnych a nevyjasnených okolností zomrel Hamletov otec, dánsky kráľ. Na trón nastúpil jeho strýko Claudius a za ma manželku si zobral ovdovelú kráľovnú Gertrúdu. Hamlet za otcom smútil a jeho smrť znášal veľmi ťažko. Táto krutá a strhujúca udalosť zmenila aj náš život od základov. Raz, počas stráže na hradbách, sa Hamletovi zjavil otcov duch a povedal mu, že ho zavraždil Claudius. Duch kráľa prosil syna, aby ho pomstil. Hamlet súhlasil a rozhodol sa pomstiť otcovu vraždu. Bola som zúfalá, prosila som Hamleta, aby to nerobil. Zmenil sa nielen on, ale aj všetko okolo nás.

Pomsta zamestnala celú Hamletovu myseľ. Predstieral, že je šialený, že má vidiny, prehliadal ľudí okolo seba. Nevšímal si ma, odmietal moje dotyky, moju lásku. Povedala som otcovi, ako sa Hamlet správa, že asi trpí nejakou duševnou chorobou a otec ma poslal za kráľom, nech mu rozpoviem, čo sa stalo. Otec nechcel, aby som sa s Hamletom stretávala. Môj milý nikoho nepočúval, ako pomätený rozprával iba o pomste. Trochu sa zmenil, keď na zámok prišli kočovní herci. Dohodol sa s nimi, že zahrajú predstavenie, ktoré im on pripravil. Do hry vložil pasáž-rekonštruujúcu otcovu vraždu a pripomenul tak kráľovi a kráľovnej ohavný čin, ktorého sa dopustili. A on sám predniesol v tej hre monológ. Neskôr som však pochopila, že to všetko bolo súčasťou jeho plánu zameraného na pomstu.

Kľáčala som, modlila som sa a prosila ho, aby sa spamätal. On ma však nepočúval, s výsmechom ma poslal do kláštora: „Lež dost' už. Krásna Ofélia, aj moje hriechy spomeň v modlitbách," tie slová mi znejú v ušiach doteraz. Celé kráľovstvo trpelo jeho správaním, a tak

sa ho chceli čo najskôr zbaviť a poslať zo zámku preč. A vtedy sa to stalo. Keď sa Hamlet rozprával s kráľovnou, za závesom stál môj otec Polónius. Kráľovná mala pocit, že Hamlet sa ju snaží zabiť a začala kričať. Spoza závesu sa tiež ozval krik a môj milovaný bodol nožom cez záves. Môj otec bol na mieste mŕtvy, Hamlet ho prebodol. Bol to omyl, viem to! Hamlet nechcel zabiť môjho otca!

Bola som Hamletovým šťastím? Možno chvíľku, možno na moment. Bol on mojím šťastím? Môžem milovať muža, ktorý mi zabil otca? Som zmätená. Moja životná láska mi zmámila otca, môj brat je vo Francúzsku. Nemám nikoho o koho by som sa oprela, komu by som vyliala svoj žiaľ. Rozum ma neposlúcha, strácam pevnú pôdu pod nohami. Otec môj, brat môj, kde ste? Kedy príde vykúpenie? Šaliem láskou za mojím milým, za mojimi milovanými. Môj drahý je vrah môjho otca, môj rozum to chápe, moje srdce sa búri. Ako sa mám vyrovnáť so stratou milovanej osoby? Šaliem... Snáď voda mi dá sily a pletenie vencov pri rieke ma upokojí...

Adela Zaťková, 2.B

Lyžiarsky výcvik 2022 na Donovaloch

Kvôli pandemickej situácii sme už v decembri vedeli, že tento rok sa na lyžiarsky výcvik nedostaneme. Avšak situácia na Slovensku sa začala nečakane zlepšovať, a tak nám triedna p. učiteľka oznámila, že nakoniec na lyžiarsky pôjdeme.

Cieľ nášho zájazdu boli Donovaly. Autobus nás vyzdvihol pred školou a mohli sme ísť. Cestovali sme približne 2 hodiny. Dostali sme sa pred penzión, rozdelili sme si izby a vybalili sme sa. Už v ten deň sme sa išli lyžovať. Skupiny tvorili lyžiari a tí, ktorí si ešte na lyžiach píliš neverili.

Bol im pridelení inštruktor, ktorý ich učil lyžovať a dával na nich na svahu pozor. My, ktorí sme sa lyžovať vedeli sme boli s pani učiteľkami. V pondelok, v prvý deň sme sa na svahu ešte čakali. Keď sme boli už rozlyžované, chodili sme v podstate už sami a čakali sme sa iba hore na svahu. Druhý deň sme išli na Novú hoľu, kde lyžovanie bolo oveľa náročnejšie a vyčerpávajúcejšie. Keď sme prišli do penziónu, tak sme boli veľmi unavené a v stredu sme sa lyžovali iba doobeda a poobede sme mali voľno-išli sme na prechádzku. Pani učiteľky sa rozhodli, že nás chcú posledný deň zničiť, a tak nás znovu zobrali na Novú hoľu. Na svah sme prišli okolo 9.00 h. Vyviezli sme sa na samý vrch svahu. Prvá jazda bola úžasná. Sneh bol čerstvo upravený, nikto okrem nás na svahu nebol, a tak sme mali celý kopec len pre seba. Nakoniec sme boli radi, že nás tam pani učiteľky vzali aj druhýkrát. Lyžovalo sa nám výborne, a ten výhľad stál za to.

Všetci sme boli veľmi radi, že aj napriek rôznym komplikáciám sme všetko v zdraví a s bohatými zážitkami zvládli.

Kludia Rafajová, 1.A

10 otázok na pani učiteľku Mgr. Magdalénu Paškovú

1. Ako sa Vám páči na našej škole?

Na škole sa mi páči, som spokojná. Kolektív pedagógov je priateľský a rozumieme si, študenti aj študentky sú fajn a predmety, ktoré učím ma bavia.

2. Vaša obľúbená trieda?

Nerada by som tvrdila, že mám menej alebo viac obľúbenú triedu, ale keďže som triedna učiteľka, odpoveď je 2. A.

3. Čo ste robili pred pôsobením na SSOŠP?

Popri materskej dovolenke mojich dvoch detí som zastupovala na základnej umeleckej škole a na základnej škole, a tiež som začala učiť v jazykovej škole.

4. Hudba, ktorú počúvate?

V aute počúvam rádio, vo vani klasickú hudbu, s priateľmi pop-music. Aby som mala prehľad počúvam rôzne hudobné žánre a štýly.

5. Vaše obľúbené jedlo?

V jedle rada experimentujem a skúšam nové kombinácie a chute. Ale určite obľubujem tradičnú slovenskú kuchyňu.

6. Máte nejakú nerosť?

Ako veriaca sa snažím nerosť vyhýbať, snažím sa žiť a nachádzať pravé šťastie. Chcem zostať slobodnou a žiť v radosť, nezávisle od toho, čo sa v mojom živote deje. Aj keď je to v dnešnej dobe ťažké.

7. Aké sú Vaše záľuby?

Veľmi rada šoférujem, cestujem a tancujem, baví ma cyklistika, plávanie, lyžovanie, rada čítam, spievam v zbere, hlavnou záľubou sú však moje deti.

8. Veríte v UFO?

Nie.

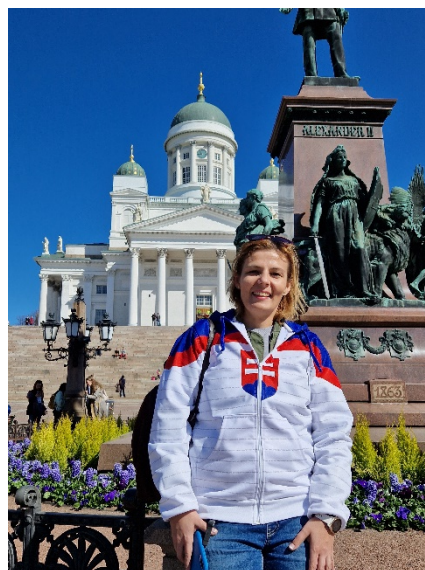
9. Čo Vás vie dobre naladiť?

Naladiť ma vie dobrá hudba, na ktorú sa dá dobre zatancovať, super spoločnosť, pohár výborného vína a dobré jedlo a určite aj pokroky mojich detí.

10. Blížia sa prázdniny, a preto mi nedá sa nespýtať, aký budete mať počas prázdnin program?

Program počas leta bude nabitý, deti začínajú chodiť do táborov, už máme niekoľko rezervovaných, tiež by sme radi išli na dovolenku k moru, práca na dome a v záhrade, cez leto oslavujem meniny aj narodeniny, tak aj nejaké tie oslavy a snád' aj nejaký ten oddych.

Ďakujem za rozhovor!

Vedúci redakčnej rady:

Mgr. Lukáš Dorušinec

Mgr. Mária Kuchárová Galková

Redaktorky:

výber žiakov všetkých ročníkov

Vydáva

apríl - jún 2022